

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové, ve věci

žalobkyně: **P. S.**
zastoupena Mgr. Martinem Bílým, advokátem
se sídlem Olivova 553/3, 709 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. ledna 2019, č. j. KUKHK-37500/DS/2018/Er,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. ledna 2019, č. j. KUKHK-37500/DS/2018/Er, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 9 800 Kč k rukám Mgr. Martina Bílého, advokáta se sídlem Olivova 553/3, 709 00 Ostrava, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti usnesení Městského úřadu Dobruška ze dne 21. 8. 2018, č. j. MUD 3878/2016 ODSVV/RP-43, a toto usnesení potvrdil. Správní orgán I. stupně jím zastavil řízení o schválení technické způsobilosti

- jednotlivě dovezeného osobního motorového vozidla tovární značky VOLKSWAGEN TRANSPORTER, VIN: X (dále také jen „Vozidlo“), zahájeného na základě obnovy řízení o schválení technické způsobilosti předmětného vozidla rozhodnutím Městského úřadu Dobruška ze dne 31. 10. 2016, č. j. MUD 3878/2016 ODSVV/RP-6, které nabylo právní moci dne 2. 3. 2017.
2. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí zrekapituloval průběh správních řízení předcházejících vydání napadeného rozhodnutí.
 3. Dne 9. 12. 2009 vydal Městský úřad Dobruška rozhodnutí č. j. MUD 6637/2009 OD/RA-2, které nabylo právní moci dne 9. 12. 2009, jímž byla schválena technická způsobilost Vozidla.
 4. Rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, č. j. 10 T 46/2014- 18856, byl Ing. R. A., bývalý zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, odboru dopravy a silničního hospodářství, shledán vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Rozsudek nabyt právní moci dnem 29. 7. 2014.
 5. S ohledem na bezprostřední vazbu mezi trestnou činností úřední osoby a vydáním citovaného správního rozhodnutí postupoval Městský úřad Dobruška z úřední povinnosti podle § 100 odst. 1 správního řádu a zahájil řízení o obnově. To bylo ukončeno rozhodnutím č. j. MUD 3878/2016 ODSVV/RP-6, které nabylo právní moci dne 2. 3. 2017 s tím, že byla nařízena obnova původního řízení o schválení technické způsobilosti Vozidla.
 6. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 13. 9. 2017, č. j. MUD 3878/2016 ODSVV/RP-30, nové řízení zastavil s tím, že současně zrušil i původní rozhodnutí o schválení technické způsobilosti Vozidla. Žalovaný k odvolání žalobkyně toto usnesení zrušil rozhodnutím ze dne 13. 11. 2017, č. j. KUKHK-34261/DS/2017/Er a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.
 7. V něm Městský úřad Dobruška vyzval žalobkyni k předložení dokladu „Fahrzeugschein“ (osvědčení o registraci vozidla) a „Fahrzeugbrief“ (technický průkaz), příp. novější typ těchto dokladů „Zulassungsbescheinigung Teil II“ (technický průkaz) a „Zulassungsbescheinigung Teil I“ (osvědčení o registraci vozidla) vydaných k Vozidlu ve Spolkové republice Německo a stanovil jí za tím účelem lhůtu dvou měsíců. K doplnění daných dokladů nedošlo. Tyto doklady se nepodařilo zajistit ani správnímu orgánu ze systému EUCARIS.
 8. Městský úřad Dobruška proto shora již citovaným usnesením ze dne 21. 8. 2018, č. j. MUD 3878/2016 ODSVV/RP-43, řízení znovu zastavil. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně proti němu zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno.

II. Obsah žaloby

9. Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí. V úvodu žaloby popsala průběh správních řízení (viz výše) a následně přistoupila k formulaci žalobních námitek.
10. Uvedla, že důvodem obnovy řízení a následného zastavení řízení o schválení technické způsobilosti Vozidla, je činnost mimo její sféru, která zcela leží na bedrech nesprávné činnosti úřadu. Žalobkyně tento stav nevyvolala ani s ním neměla nic společného, nese

toliko důsledek nesprávného výkonu veřejné moci. Naopak byla v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí orgánu veřejné moci.

11. Namítla, že argumentace správního orgánu I. stupně odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2015, čj. 2 As 21/2015–25 („*Vozidlo, jehož technická způsobilost byla schválena v rozporu se zákonem o podmínkách provozu na pozemních komunikacích, nemůže být bez dalšího ponecháno v provozu na pozemních komunikacích*“) není na její věc přílehlavá, neboť v její věci se nejedná o rozhodnutí o povolení obnovy, ale již o zastavení řízení. Aplikovatelnost judikátu vylučuje též to, že se vztahuje k právní úpravě před 1. 1. 2015, která na nyní posuzovanou věc již nedopadá. Dále žalobkyně uvedla, že v analogické věci vede šetření veřejný ochránce práv, který na svých stránkách doporučil všem podobně postiženým majitelům, aby zvážili podání podnětu k přezkumnému řízení ke Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje (případně Městskému úřadu v Dobrušce, pokud se proti jeho rozhodnutí o obnově řízení nebránili podáním odvolání). Uvedený podnět, jakož i jinou procesní obranu (odvolání) žalobkyně vyčerpala, avšak bez výsledku. Namítla, že již ve svém odvolání proti rozhodnutí o povolení obnovy, s kterým se správní úřad dostatečně nevypořádal, uvedla, že je zřejmé, že z rozhodnutí nadepsaného úřadu nevyplyvá žádný konkrétní veřejný zájem, který by měl být napadeným rozhodnutím chráněn, naopak je zde několik aspektů, proč by obnova vůbec povolována být neměla. S uvedenými aspekty, zejm. ochrany dobré víry, se však správní úřad nevypořádal. Ve vztahu k ochraně práv nabytých v dobré víře poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 13. 2. 2008, čj. 6 As 16/2007-63 a ze dne 26. 2. 2015, čj. 7 As 266/2014) a Ústavního soudu (nález sp. zn. IV. ÚS 451/052, sp. zn. IV. ÚS 613/06 a sp. zn. III. ÚS 470/97). Pokud v jejím případě správní orgány obou stupňů pominuly argumentaci názorem veřejného ochránce práv, aniž by se s ní vypořádaly, zasáhly do jejího práva na spravedlivý proces buď přímo nebo alespoň tím, že v uvedeném rozsahu nerespektovaly judikaturu Ústavního soudu.
12. Žalobkyně dále namítla, že napadeným rozhodnutím bylo silně zasaženo do nejméně dvou jejích práv, a sice do práva na spravedlivý proces a práva vlastnit majetek.
13. K prvému z nich uvedla, že nemůže ovlivnit okolnost schválení technické způsobilosti vozidla, v tomto řízení nebyla účastnicí ani vlastníkem vozidla. Nyní jí prostřednictvím rozhodnutí správní úřad sděluje, že fakticky přijde o možnost provozovat vozidlo, které v dobré víře nabylo a provozuje. Dle ní se jedná o rozhodování mechanické a formalistické. Pokud dle judikatury soud (a tedy logicky i jiný rozhodující orgán) vykládá právní předpis mechanicky a ryze formálně, přičemž nebere v úvahu, že dojde ke zjevně nespravedlivému výsledku, mohou tím být porušena základní práva stěžovatele na spravedlivý proces a na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, zaručená článkem 36 odst. 1 a článkem 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Poukázala na judikaturu Ústavního soudu, který mnohokrát prohlásil, že „*netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům přehnaně formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních*

norem a ústavních zásad“. Namítla, že stát (správní úřad) sám obnovil řízení, k jehož vedení není oprávněn, jen proto, aby ho zastavil, a zároveň obnovil řízení, které pro ni změnou legislativy nemůže skončit úspěchem, ale zároveň změnou legislativy stát přivodil, že žalobkyně nemůže ani zahájit řízení, které by úspěchem skončit mohlo. Fakticky tak vytvořil systém, který beze zbytku vede k upření jejího práva.

14. K zásahu do práva vlastnit majetek uvedla, že se jednalo o Vozidlo v běžném stavu, s platnou STK, které bylo možno provozovat a mělo svou tržní cenu. V okamžiku odnětí technické způsobilosti se jedná o „vrak“, o vozidlo, jehož jediným osudem je sešrotování. Uvedený postup dle jejího názoru nesleduje žádný legitimní cíl státu, ekonomický, ekologický ani jiný, je pouze zásahem do práva vlastnit majetek, které nemá žádnou reflexi v ochraně práv nebo oprávněných zájmů jiného. Žalobkyně zopakovala své argumenty, které uvedla v řízení o povolení obnovy řízení, a to, že od doby registrace Vozidla toto pravidelně prochází technickou kontrolou (je tedy technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích), Vozidlo nebylo odcizeno, ale legálně nabyto, od uvedené události uplynulo 8 let (je zde tedy veřejný zájem na stabilitě společenských vztahů a právní jistotě), není zde žádný známý materiální důvod, který by bránil provozu vozidla. Argument o možnosti vymoci si náhradu škody za nesprávný úřední postup „kulhá“, neboť kompenzace přijde žalobkyni se zpožděním, v případě soudního sporu i mnohaletým. Možnost náhrady škody není důvodem pro nepředcházení škodě, právě naopak, stát by měl postupovat ekonomicky a nezpůsobovat vznik dalších škod tam, kde jim může zabránit.
15. Poslední sada námitek se týká nedostatku přechodných ustanovení a pravomoci. Dle názoru žalobkyně je zřejmé, že v době podání žádosti zde pravomoc správního úřadu založena byla. Dokonce i dnes rozhoduje správní úřad o technické způsobilosti vozidel, nikoliv však dovezených z EU. Žalobkyně je tak postavena do právního vakua, protože kdyby se jednalo o vozidlo ze země mimo EU, dočkala by se meritorního rozhodnutí. Takto správní úřad proti její vůli obnovil řízení jen proto, aby je obratem bez zavinění žalobkyně a bez jejího procesního pochybení zastavil. Je také otázkou, zda může takto zrušovat zápisy vozidel, když k tomu nemá v dnešní době pravomoc. Zasáhl tím mj. i do rovnosti účastníků, neboť postavení analogických účastníků s vozidly ze zemí EU a mimo země EU je nedůvodně odlišné v neprospěch vozidel z EU, již jsme členem.
16. Žádný právní předpis pak neřeší dle názoru žalobkyně situaci, jak dokončit řízení, zahájená před 1. 1. 2015. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 239/2013 Sb., který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2015, do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona může vlastník silničního vozidla podat žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník. Je tedy zřejmé, že pokud zákonodárce počítal s tím, že se zastaví řízení, zahájená před 1. 1. 2015, učinil pro adresáty právní normy beneficium toho, že mají 6 měsíců na to, aby podali žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník. V projednávaném případě však žalobkyně tuto lhůtu nemá k dispozici a je tak na svých právech zkrácena, navíc nemá k dispozici ty listiny, které byly přivezeny spolu s vozidlem při jeho původním schvalování. Uvedené jí nelze klást k tíži, neboť nic z toho nezařizovala a koupila vozidlo již zaregistrované. Správní úřad tak na žalobkyni klade bez jejího zavinění (ve skutečnosti díky chybnému postupu správního úřadu) nesplnitelné požadavky, tím zasahuje mj. do práva na spravedlivý proces. Nedostatek v původním řízení způsobil sám správní úřad, nikoliv žalobkyně, která vozidlo zakoupila v dobré

víře. Domnívá se proto, že nebyl zákonný důvod odejmout technickou způsobilost vozidlu, které nepředstavuje žádné riziko pro provoz na pozemních komunikacích, a tedy ani zákonný důvod pro zrušení zápisu.

17. Ze všech uvedených důvodů má žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné. Navrhla proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

18. Žalovaný uvedl, že podle § 100 odst. 4 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím z moci úřední obnoví, pokud bylo rozhodnutí dosaženo trestným činem. Tento důvod byl naplněn, neboť rozsudkem Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 28. 7. 2014, č. j. 10T 46/2014-18856, který nabyl právní moci dne 29. 7. 2014, byl Ing. R. A., bývalý zástupce vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Dobruška, shledán vinným spácháním přčinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil jako referent státní správy a samosprávy, zaměstnanec Městského úřadu Dobruška, za protiprávní schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla uvedeného výše.
19. Dále konstatoval, že tento postup povolení obnovy řízení byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 12. 2018, č. j. 30 A 45/2017-36.
20. Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou v uvedeném rozsudku učinil v části III., bodu 122, závěr, dle něhož Ing. R. A. vydal rozhodnutí o schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla dne 9. 12. 2009, č. j. MUD 6637/2009 OD/RA-2, ačkoliv věděl, že Vozidlo nelze schválit k provozu na pozemních komunikacích, neboť nebyly k podané žádosti doloženy všechny zákonem stanovené doklady, případně musel mít z doložených cizojazyčných registračních dokladů důvodné pochybnosti o jejich pravosti a původu, přičemž tento stav vědomě nijak neřešil.
21. V obnoveném řízení Městský úřad Dobruška opětovně vyzval žalobkyni k doplnění chybějících dokumentů, kterým je „Fahrzeugschein“ (osvědčení o registraci vozidla) a „Fahrzeugbrief“ (technický průkaz), příp. novější typ těchto dokladů „Zulassungsbescheinigung Teil II“ (technický průkaz) a „Zulassungsbescheinigung Teil I“ (osvědčení o registraci vozidla) vydaných k Vozidlu ve Spolkové republice Německo), vydané k Vozidlu ve Spolkové republice Německo, a stanovil za tím účelem lhůtu v délce dvou měsíců. K doplnění předmětných dokumentů však ze strany žalobkyně v této lhůtě nedošlo. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, správní orgán I. stupně postupoval v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a řízení zastavil.
22. Žalovaný zdůraznil, že orgán veřejné moci vždy musí postupovat důsledně v souladu se svými kompetencemi, přičemž musí respektovat i jeden ze základních principů právního státu, zakotvený v článku 2 odst. 3 Ústavy a v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Úředník veřejné správy plní úkoly veřejné správy v souladu s ústavním pořádkem, se zákony a ostatními právními předpisy a s právem Evropské unie, jakož i s mezinárodními smlouvami, kterými je Česká

republika vázána. Při plnění úkolů veřejné správy jedná úředník a zaměstnanec veřejné správy pouze v rozsahu zákonem svěřené pravomoci orgánu veřejné správy a v souladu s jejím účelem. Musí respektovat předem jasně daný zákonný rámec, z něhož jednoznačně vyplývá požadavek předložit oba zahraniční doklady k vozidlu, a to osvědčení o registraci i technický průkaz, jinak není možno zapsat vozidlo do registru silničních vozidel. Zákon zde nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, zda řízení o žádosti zastavit či nikoliv. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán I. stupně povinen žádosti vyhovět, což v tomto případě nebylo možné.

23. Jak v době prvotního rozhodnutí o schválení technické způsobilosti, tak i nyní, kdy je technická způsobilost dokládána přímo u zápisu do registru silničních vozidel, platí požadavek předložit oba zahraniční doklady k vozidlu; tj. osvědčení o registraci i technický průkaz. Jinak není možno zapsat vozidlo do registru silničních vozidel. K Vozidlu nebyl před správním orgánem I. stupně doložen ani jeden z požadovaných dokladů.
24. Žalovaný závazně správnímu orgánu I. stupně stanovil, aby, pokud požadovaný doklad nebude ze strany žalobkyně předložen, v souladu s § 3 správního řádu sám konal a požádal o informaci o předmětném vozidle Národní kontaktní místo (dotazem do systému EUCARIS). Nezíská-li správní orgán I. stupně požadované podklady na základě dotazu do systému EUCARIS, měl postupovat v souladu se směrnicí Rady č. 1999/37/ES, o registračních dokladech vozidel (článek 5 bod 2.).
25. Městský úřad Dobruška se proto, dle závazného pokynu krajského úřadu, po marném uplynutí lhůty obrátil na Ministerstvo dopravy, jakožto Národní kontaktní místo, se žádostí o sdělení potřebných informací ze systému EUCARIS o Vozidle s tím, že cílem bylo zejména zjistit, zda bylo Vozidlo ve státě předchozí registrace řádně registrováno, zda k němu jsou elektronicky vedeny jakékoli dokumenty (zejména ty v řešené věci chybějící), zda bylo v minulosti vyřazeno z registrace a případně z jakých důvodů k vyřazení došlo. V reakci na tuto žádost bylo městskému úřadu ministerstvem přípisem ze dne 23. 5. 2018, pod č. j. 16/2018-100-NKM/80, sděleno, že žádosti úřadu nemůže být v rozsahu potřebných informací o předmětném vozidle vyhověno, neboť systém EUCARIS jejich zjištění s ohledem na právními předpisy daná omezení neumožňuje.
26. Jako navazující krok bylo městskému úřadu odvolacím orgánem uloženo, aby v návaznosti na vývoj řízení případně zvolil postup dle čl. 5 bod 2 směrnice Rady č. 1999/37/ES, o registračních dokladech vozidel. Dle tohoto ustanovení platí, že: *„Pokud osvědčení o registraci sestává z částí I a II a část II chybí, mohou příslušné orgány v členském státě, kde je vyžadována nová registrace, ve výjimečných případech rozhodnout o nové registraci vozidla, ale jen po obdržení písemného nebo elektronického potvrzení od příslušných orgánů členského státu, kde bylo vozidlo předtím registrováno, že žadatel je oprávněn k nové registraci vozidla v jiném členském státě.“* Částí I se přitom rozumí osvědčení o registraci vozidla ve smyslu tzv. malého technického průkazu a částí II samotný (tzv. velký) technický průkaz.
27. Závěrem žalovaný uvedl, že stav evidence v registru vozidel nebylo možno zohlednit přímo v rámci tohoto usnesení, neznamená to ale, že Vozidlo lze bez dalšího považovat za splňující veškeré zákonné požadavky pro jeho provozování. V dané věci již bylo vydáno usnesení ze dne 8. 2. 2019 č. j. MUD 3878/2016 ODSVV/RP-53 (opravné

usnesení ze dne 22. 3. 2019), jímž byl zrušen zápis předmětného Vozidla do registru silničních vozidel.

28. Žalovaný tedy navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

29. Krajský soud uvádí, že věc projednal a rozhodl o ní bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně i žalovaný s tím souhlasili, postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Dospěl k následujícím závěrům.
30. Pokud jde o skutkový stav věci, resp. průběh jednotlivých správních řízení, odkazuje soud na skutečnosti uvedené v bodu I. tohoto rozsudku, žalobkyní v žalobě a žalovaným ve vyjádření k žalobě (viz shora), neboť ze správního spisu ověřil, že jejich skutková tvrzení odpovídají skutečnosti.
31. Správní soud je povinen, bez ohledu na obsah žaloby, zahájit přezkum žalobou napadeného rozhodnutí posouzením, zda toho rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), následně pak zda není nepřezkoumatelné, ať už by se jednalo o nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.). K těmto vadám je totiž soud povinen přihlídnout z moci úřední, není vázán žalobními důvody (srovnej závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 34/2006-73). Jedná se o výjimky z jedné z obecných zásad správního soudnictví, kterou je zásada dispoziční (zakotvená v § 75 odst. 2 s. ř. s.).
32. Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (přičemž jeho závěry nutno vztáhnout i na posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“*. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*
33. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož*

výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.“

34. V projednávané věci shledal krajský soud zásadní rozpory mezi prvoinstančním správním rozhodnutím a rozhodnutím žalovaného.
35. Není pochyb o tom, že Městský úřad Dobruška zastavil obnovené správní řízení usnesením ze dne 21. 8. 2018, č. j. MUD 3878/2016 ODSVV/RP-43, s odkazem na § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy z důvodu, že se původní žádost žalobkyně stala bezpředmětnou. Tato skutečnost je zřejmá nejen z návětí uvedeného rozhodnutí, ale zejména z jeho odůvodnění, v němž prvoinstanční správní orgán na str. 4 až 6 podrobně objasňuje, proč nemohl o původní žádosti žalobkyně o schválení technické způsobilosti Vozidla rozhodnout, tedy proč se tato žádost stala bezpředmětnou. V podstatě již pouze obiter dictum se pak v další části odůvodnění svého rozhodnutí věnoval rovněž problematice chybějících dokladů, které žalobkyně nebyla schopna v obnoveném řízení doložit. Tento důvod však nebyl primárním pro zastavení řízení.
36. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedenou skutečnost bez nejmenšího vysvětlení zcela přehlíží. Již v návětí svého rozhodnutí totiž konstatuje, že „*důvodem zastavení řízení bylo neodstranění vad žádosti, tj. předložení požadovaných dokladů k vozidlu.*“ Což je ovšem, jak plyne ze shora uvedeného, zcela v rozporu s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí.
37. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný naopak sděluje, že prvoinstanční správní orgán obnovené řízení o technické způsobilosti Vozidla zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Pokračuje však tvrzením, že důvodem pro zastavení řízení bylo nedodání potřebných dokladů ze strany žalobkyně a fakt, že se je nepodařilo zajistit ani správnímu orgánu I. stupně. Tato vnitřní rozporuplnost napadeného rozhodnutí pak kulminuje v první větě bodu V. „*Právní hodnocení odvolacího správního orgánu*“ (na str. 6), kdy žalovaný uvádí, že „*důvodem pro zastavení řízení byla zjevná bezpředmětnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť odvolatel nesplnil podmínku předložení všech dokladů k původní žádosti.*“
38. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalovaný spatřuje důvody pro zastavení řízení výlučně v tom, že žalobkyně nepředložila v obnoveném řízení ke své žádosti o schválení technické způsobilosti Vozidla potřebné podklady a že se je na základě předchozího závazného pokynu žalovaného obsaženého v jeho dřívějším zrušovacím rozhodnutí nepodařilo obstarat ani správnímu orgánu I. stupně. Tedy že právním titulem pro zastavení obnoveného správního řízení je podle něho ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení). Tento závěr žalovaného plně podporuje i obsah jeho vyjádření k žalobě (viz shora).
39. K právnímu závěru správního orgánu I. stupně, který shledal důvodem pro zastavení řízení skutečnost uvedenou v § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (žádost se stala zjevně bezpředmětnou), se žalovaný nevyjádřil vůbec.
40. Za dané situace se tak jeví, že každý ze správních orgánů shledává jiný důvod pro zastavení obnoveného správního řízení. Žalovaný ale tuto skutečnost v napadeném

rozhodnutí zcela pomíjí. Přichází sice se svými důvody pro zastavení řízení, důvody akcentované správním orgánem I. stupně ale v podstatě ignoruje, aniž by objasnil proč, přestože prvostupňové rozhodnutí potvrdil. A dokonce jeho obsah (ohledně důvodů zastavení řízení) interpretuje nepravdivě.

41. Tyto skutečnosti nemohl krajský soud přejít bez povšimnutí a akceptovat. Správní orgány totiž nepostavily vůbec najisto to zásadní – z jakého právního důvodu obnovené správní řízení zastavují. Těžko pak může správní soud přezkoumat správnost a zákonnost takového procesního postupu.
42. Krajský soud z uvedeného důvodu shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro jeho nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nutným procesním vyústěním tohoto závěru pak je zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž tuto vadu řízení odstraní. Tedy srozumitelným způsobem objasní, zda souhlasí s důvody, které vedly prvoinstanční správní orgán k zastavení řízení (§ 66 odst. 1 písm. g/ správního řádu), a pokud nikoliv, zdůvodní, proč a na základě jakého právního titulu mělo k zastavení řízení dle jeho názoru dojít (čemuž však musí odpovídat i výrok rozhodnutí). Proto nepřistoupil krajský soud současně ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, protože to uvedenou vadou řízení, pro kterou je rušeno rozhodnutí žalovaného (tedy nepřezkoumatelností), netrpí. V dalším řízení je žalovaný právními závěry krajského soudu obsaženými v tomto rozhodnutí vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
43. S ohledem na skutečnost, že podstatou žalobních námitek byla polemika žalobkyně, zda správní orgány po pravomocném rozhodnutí o obnově řízení zohlednily v novém řízení jeho práva nabytá v dobré víře, považuje krajský soud za vhodné, byť pouze obiter dictum, se ve stručnosti k této problematice vyjádřit, aby tím případně předešel vedení dalších soudních sporů do budoucna.
44. Na rozdíl od důvodu pro zastavení obnoveného správního řízení se totiž v této otázce správní orgány obou stupňů shodovaly a věnovaly se jí dle soudu způsobem srozumitelným (tedy přezkoumatelným) a dostatečným (viz např. str. 4 a 7 prvoinstančního správního rozhodnutí nebo str. 10, 11 či 12 napadeného rozhodnutí). Správní orgány se tedy otázkou šetření práv nabytých v dobré víře žalobkyně nejenže zabývaly, ale poměřovaly je rovněž vzájemně v kontextu soukromý zájem žalobkyně versus zájem veřejný. Ve shodě s nimi krajský soud konstatuje, že zájem společnosti na tom, aby se po pozemních komunikacích nepohybovala osobní motorová vozidla bez řádně doložené technické způsobilosti a aby tak nebyly ohroženy životy a zdraví účastníků silničního provozu, jednoznačně převyšuje vlastníkem motorového vozidla tvrzená práva jím nabytá v dobré víře, a to i v případě, že se nejedná o motorové vozidlo získané pokoutně.

V. Náklady řízení

45. Výrok II. tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
46. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobkyně byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3 000 Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobkyně učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po

3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Zástupce žalobkyně neuvedl, ani nedoložil, že by byl ke dni realizace úkonů právní služby registrován jako plátce DPH. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobkyni tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 9 800 Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. března 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu